

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

☐ **Αντικομμουνισμός, νεοφασισμός, κοινωνικός μεσαίωνας, πόλεμος και καταστολή.**
Αυτή είναι η ΕΕ! Αυτός είναι ο σημερινός καπιταλισμός!

☐ **Απάντηση η αντικαπιταλιστική πάλη και το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.**

Η διεξαγωγή Διεθνούς “Συνεδρίου” στο Ταλίν, από την Εσθονική προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τα θύματα του ναζισμού και του κομμουνισμού δεν ήταν απλώς μια φασιστική πρόκληση, από μια χώρα με ρατσιστική, φιλοΝΑΖΙ κυβέρνηση. Εντάσσεται στη διαρκή επιχείρηση εξίσωσης κομμουνισμού - φασισμού, που στην Ε.Ε., με επίσημη απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ήδη από το 2009, παρουσιάζεται με τον γενικό τίτλο “ολοκληρωτικά και αυταρχικά καθεστώτα”. Αποτελεί δείγμα της ποιοτικά βαθύτερης αντιδραστικής εξέλιξης της αστικής δημοκρατίας στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της Ε.Ε. (που ακόμα και τώρα αρκετοί στην αριστερά την φαντάζονται ως Ευρώπη των λαών και πεδίο αντινεοφιλελεύθερης πάλης).

Με θρασύτατο τρόπο προωθείται σήμερα, 100 χρόνια από την εποποιία της Οκτωβριανής επανάστασης, ακριβώς γιατί βρισκόμαστε σε μια νέα φάση της υπεραντιδραστικής, αντεργατικής, πολεμικής εκστρατείας του κεφαλαίου για να υπερβεί τη δομική του κρίση. Που σε διεθνές επίπεδο εκδηλώνεται με την πολιτική Τραμπ, την πολεμική προετοιμασία και στρατιωτική ανασυγκρότηση της Ε.Ε., του ΝΑΤΟ και του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Με τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό απέναντι στις λαϊκές αντιστάσεις, την απαγόρευση των κομμουνιστικών συμβόλων και κομμάτων σε χώρες της Ε.Ε., τη δημοσιονομική δικτατορία, τα ματωμένα πλεονάσματα και τη χρεομηχανή, την άγρια καταστολή -όπως στη σύνοδο του G20 στο Αμβούργο- και τις φασιστικές δολοφονικές επιθέσεις στο Σάαρλοτσβιλ των ΗΠΑ. Ενώ στη χώρα μας εκδηλώνεται με τα νέα κύματα εργατικής και νεολαιίστικης γενοκτονίας του ευρωμνημονιακού σφαγείου και της 3ης αξιολόγησης, που προωθεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με την ομοφωνία όλων των αστικών πολιτικών κομμάτων. Γι’ αυτό, στον χυδαίο αντικομμουνισμό της συμμορίας των Βρυξελλών υπερθεματίζει η ναζιστική Χρυσή Αυγή και συμβαδίζει ανοιχτά η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι.

Η αστική τάξη στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού δεν επιχειρεί απλά να ξαναγράψει την Ιστορία. Επιστρέφει στο παρελθόν για να σχεδιάσει επάνω του το δικό της αποκρουστικό παρόν και μέλλον. Με τη θεωρία των “δύο “άκρων” επιδιώκει:

- Να ξαναμιλήσει για τη χρεοκοπημένη θεωρία του τέλους της Ιστορίας.
- Να ανακόψει την προσπάθεια της μαχόμενης Αριστεράς και του εργατικού κινήματος να προσεγγίσουν κριτικά το παρελθόν από τη σκοπιά των κοινωνικών επαναστάσεων και του αναγεννώμενου εργατικού κινήματος του 21ου αιώνα.
- Να εμποδίσει τις εκρηκτικές κοινωνικές αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου να εκφραστούν στην

πολιτική ταξική πάλη, να μετασχηματιστούν σε πολιτικές απελευθερωτικές ιδέες, σε επαναστατική απάντηση κατάργησης της αντίθεσης πλούτου – φτώχειας, ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, αστικής κρατικής εξουσίας, εθνικισμών και ιμπεριαλιστικών πολέμων, προσφυγικών κυμάτων, περιβαλλοντικού αφανισμού, επιχειρηματικής κυριαρχίας και νεοφασισμού – ρατσισμού.

● Να παγιώσει στη συνείδηση του σύγχρονου ανθρώπου, ως αιώνια μοίρα του, την κοινωνία της αγοράς, των ανισοτήτων, της εκμετάλλευσης και των πολέμων.

Με τη θεωρία των “δύο άκρων” επιδιώκει να διατηρήσει τα “άκρα”, την εξουσία μια χούφτας καπιταλιστών (που κατέχουν το 60% του παγκόσμιου πλούτου που παράγουν δισεκατομμύρια εργαζόμενοι), να εμποδίσει την κοινωνική κίνηση προς την ισότητα των ανθρώπων, την απονέκρωση του κράτους και των εξουσιών, τη συντριβή της μηχανής του πολέμου, το διεθνισμό και τη συνεργασία των λαών, την ολόπλευρη άνθηση των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών και της εργατικής δημοκρατίας.

Φοβάται όμως τον ίδιο της τον εαυτό και τα εγκλήματά της. Σαν τον Μάκβεθ στο σαιξπηρικό έργο, τα φαντάσματα ενός νέου κομμουνισμού, **των μελλούμενων απελευθερωτικών κοινωνικών επαναστάσεων**, που θα απειλήσουν – και αυτή την φορά μπορούν να γκρεμίσουν οριστικά τη βαρβαρότητα – ξαναγίνονται εφιάλτες της. Γι’ αυτό ενσωματώνει όλο και περισσότερο αυτό που ξορκίζει. Τον ολοκληρωτισμό, την καταπάτηση των δημοκρατικών και εργατικών κατακτήσεων, τον κοινωνικό μεσαίωνα και τον ανορθολογισμό, τη βία και τους πολέμους, την ανάπτυξη – καταστροφή.

Η απάντηση στη σύγχρονη αστική αντιδραστικότητα, θα έρθει! Αλλά από τις πολιτικές, κοινωνικές και θεωρητικές προσπάθειες που θα οδηγούν:

● Στην ανατροπή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, **και στη νικηφόρα αναμέτρηση του εργατικού κινήματος με τη σημερινή κανιβαλική πολιτική που προωθούν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, η λεγόμενη κεντροαριστερά και τα διάφορα ρετάλια της αστικής πολιτικής.**

Υπογραμμίζοντας ότι η ανατροπή της μνημονιακής επιδρομής και της επιτροπείας, απαιτεί την ανατροπή της συμμαχίας κυβέρνησης – Ε.Ε. – ΔΝΤ – κεφαλαίου, που προωθεί την πιο βάρβαρη ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού μετά τον εμφύλιο. Για να υπάρξει νικηφόρος αντικαπιταλισμός αυτός πρέπει να είναι κομμουνιστικός και επαναστατικός. Να συνδέει την κομμουνιστική στρατηγική με τον τακτικό πολιτικό στόχο.

● Στη **συγκρότηση μιας σύγχρονης επαναστατικής κομμουνιστικής Αριστεράς που θα υπηρετεί τη δύσκολη αλλά αναγκαία οργάνωση του υποκειμένου της σύγχρονης εργατικής πολιτικής, την υπόθεση του κόμματος και του μετώπου, του ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος**, με την ξεχωριστή βαρύτητα του καθενός. Που θα υπερβεί τα προγράμματα και τα κόμματα που έκαναν θεωρία την εγκατάλειψη της επανάστασης και του κομμουνισμού στο όνομα της «τακτικής» και των σταδίων, που αρνούνται τον διεθνιστικό χαρακτήρα της κομμουνιστικής λύσης μέσω της «εθνικοποίησης» της πολιτικής τους και τελικά της υποταγής στην **κοινοβουλευτική λογική και την αστική διαχείριση. Γιατί, όσο το εργατικό κίνημα, η αριστερά και τα κομμουνιστικά ρεύματα απομακρύνουν την κομμουνιστική στρατηγική και την αντικαπιταλιστική επανάσταση από το άμεσο πολιτικό πρόγραμμα, τους αγώνες και το περιεχόμενο των αιτημάτων, η αστική πολιτική και εξουσία όχι μόνο θα μένει στο απυρόβλητο, αλλά θα ενδύεται όλο και περισσότερο την ολοκληρωτική της φορεσιά.** Θα εφαρμόζει ανεμπόδιστη την υπερεκμετάλλευση χωρίς όρια, την μαζική πολεμική εξόντωση, θα επιστρέφει στο ... Ναζισμό του 21ου αιώνα.

● Στη **διαμόρφωση ενός αντίστοιχου προγράμματος για το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.** Η τοποθέτηση αυτή δεν γίνεται βολουνταριστικά, ούτε από παράδοση, αλλά γιατί ο

κομμουνισμός αναδύεται σήμερα ως ανάγκη, δυνατότητα από τον ύστερο καπιταλισμό, τη δυναμική των κοινωνικών αγώνων, τις ριζοσπαστικές αναζητήσεις της ταξικής πάλης και του αριστερού αντικαπιταλιστικού δυναμικού. Ως ανάγκη (με βάση τι βιώνει η κοινωνική πλειοψηφία), και ως δυνατότητα (με βάση τις κατακτήσεις που επιφέρει ο παραγόμενος πλούτος, η εξέλιξη της επιστήμης και της κοινωνικοποιημένης εργασίας). Η απουσία του κομμουνισμού ως ορίζοντα και κριτηρίου στις κινηματικές και πολιτικές μάχες του παρόντος, η ελλιπής προσπάθεια να γίνει κτήμα των “πολλών” και αντίθετα, η απώθησή του στο ακαθόριστο μέλλον ή σε κλειστούς κύκλους “μνημένων”, κόστισαν και κοστίζουν.

● Στην **αναγκαία επαναθεμελίωση του κομμουνισμού** και όχι στην αντιμετώπισή του ως “έτοιμη συνταγή” για κάθε χρήση. Επαναθεμελίωση βασισμένη στη δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού, τα σύγχρονα δεδομένα της ταξικής πάλης και της εργατικής τάξης και την αποτίμηση της ιστορίας του κινήματός μας – πρωτίστως της νίκης και της ήττας του Οκτώβρη, ώστε να προβάλλει ως το μοναδικό πραγματικό αντίπαλο δέος στη σύγχρονη κεφαλαιοκρατία.

● Στην ανάπτυξη της **επαναστατικής τακτικής**. Ο κομμουνισμός δεν έρχεται χωρίς το άλμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης. Δεν έρχεται χωρίς προετοιμασία, συγκέντρωση δυνάμεων και πλαίσιο ρήξης με τους βασικούς πυλώνες και στηρίγματα της εξουσίας του κεφαλαίου. Αποδείχτηκε ότι καμιά άλλη ενδιάμεση πολιτική εναλλακτική λύση δεν μπορεί να αντιπαρατεθεί συνολικά και νικηφόρα στον βάρβαρο καπιταλισμό της εποχής μας.

● Στην υπεράσπιση, ιστορική αποτίμηση και αποκατάσταση της **εργατικής δημοκρατίας**. Και στην περίοδο της προεπαναστατικής δράσης των κομμουνιστών και στην πορεία σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Μαθήματα δημοκρατίας δεν θα μας κάνουν οι φασίστες και οι απολογητές του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Ούτε είναι “ιστορικό τέλος” της ελεύθερης έκφρασης και επιλογής του λαού το απαξιωμένο αστικό κοινοβούλιο και οι αντιδραστικοί ευρωθεσμοί.

Η εργατική δημοκρατία και εξουσία στηρίζεται στους αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς, την απόλυτη ενθάρρυνση των εργατικών διαδικασιών συμμετοχής και δράσης σε όλα ζητήματα. Συνδυάζεται με την κίνηση μαζών και τη μετωπική συσπείρωση όλων των αγωνιστών.

Η εργατική δημοκρατία εμπεριέχει τη μαζική, λαϊκή επαναστατική βία για τη συντριβή του αστικού κράτους και των υπερεθνικών διασυνδέσεών του, της δολοφονικής δράσης τους. Δεν έχει όμως καμιά σχέση με την “εξόντωση” άλλων ανατρεπτικών ρευμάτων, ούτε με την καταπίεση της ελεύθερης έκφρασης και δράσης όσων παλεύουν για την κατάργηση της εκμετάλλευσης και των ανταγωνιστικών ταξικών συμφερόντων. Εξάλλου στις αρχές του κομμουνισμού αναγράφεται πως είναι ο **«συνεταιρισμός όπου η ελεύθερη ανάπτυξη του καθενός είναι όρος για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων»**.

● Για όλα αυτά απαιτούνται τομές σε όλα τα επίπεδα και **όχι αναπαραγωγή της λογικής ΣΥΡΙΖΑ**. Που οδήγησε σε μια κυβέρνηση αστική, κυβέρνηση κλιμάκωσης, εμπέδωσης και επικίνδυνης δικαιολόγησης των αντιδραστικών αντεργατικών αναδιαρθρώσεων, εχθρική προς τον λαό, που καμιά σχέση δεν έχει με την Αριστερά και τον κομμουνισμό. Απαιτείται η συνολική, ειδικά, αντιπαράθεση με τον νέο διπολισμό και τα διλήμματα που προωθούν η νέα μνημονιακή σοσιαλδημοκρατία με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ και η νεοφιλελεύθερη Νέα Δημοκρατία με τους συμμάχους της.

Την απάντηση στη σύγχρονη αστική αντιδραστικότητα δεν μπορεί να την εκπροσωπήσει η ευρωμνημονιακή αριστερά, συντηρητική εξέλιξη του ευρωκομμουνισμού, που οι υπουργοί της δηλώνουν θρασύτατα “κομμουνιστές” ενώ ψηφίζουν και εφαρμόζουν όλο το αντεργατικό σφαγείο, υπηρετώντας πιστά την ΕΕ, το ΔΝΤ, το κεφάλαιο και την κερδοφορία του. Η άρνηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να συμμετάσχει φέτος στο “Συνέδριο” του Ταλίν (πέρυσι είχε συμμετάσχει στο αντίστοιχο

στη Σλοβακία ενώ ο πρωθυπουργός Τσίπρας έχει δώσει πλήρη πολιτική και διπλωματική στήριξη στη νεοφασιστική κυβέρνηση της Ουκρανίας), δεν μπορεί να την “ξεπλύνει”.

Δεν μπορεί επίσης να την εκπροσωπήσει μια αριστερά που αρνείται να θέσει ξεκάθαρα το στόχο άμεσης εξόδου από την αντιδραστική Ε.Ε. και μιλάει για διαταξική παραγωγική ανασυγκρότηση με εγγυήσεις κερδοφορίας για το ελληνικό κεφάλαιο. Μια αριστερά του κοινοβουλευτικού δρόμου, του κυβερνητισμού και της αστικής νομιμότητας, που στο όνομα της επιβίωσης και της κάλυψης των ελάχιστων άμεσων αναγκών δικαιολογεί όλες τις πολιτικές υποχωρήσεις και το διαζύγιο από την αντικαπιταλιστική πολιτική.

Δεν μπορεί να την εκπροσωπήσει ο κομμουνιστικός ρεφορμισμός, που υποχωρεί όταν η ταξική πάλη επιχειρεί να σπάσει τα αστικά όρια στο όνομα της “βιτρίνας” ή του “αρνητικού συσχετισμού”.

Η απάντηση στην αστική αντιδραστικότητα **δεν μπορεί να γίνει με όρους παρελθόντος,** παρότι δεν πρέπει να φοβηθούμε να μιλήσουμε για την Ιστορία, να αναμετρηθούμε με τις ιστορικές ανεπάρκειες της πρώιμης προσπάθειας των κομμουνιστών. Δεν προσφέρουν καλές υπηρεσίες και μάλλον άθελά τους βοηθούν την αστική προπαγάνδα, οι δυνάμεις εκείνες που δικαιολογούν τα πάντα στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, της Σοβιετικής Ένωσης και του “υπαρκτού” με τη θέση ότι “δεν γινόταν αλλιώς”.

Δεν βοηθούν οι επιδερμικές αναλύσεις που επικεντρώνονται σε πρόσωπα και “προδοσίες” ή θεωρούν αναγκαστική επιλογή την αναπαραγωγή των εκμεταλλευτικών σχέσεων και τον περιορισμό των εργατικών ελευθεριών ώστε “να επιβιώσει ο λαός και να κρατηθεί η Σοβιετική εξουσία”.

Που κάνουν πως δεν βλέπουν το συμβιβασμό και την υποταγή τελικά μεγάλου μέρους του κομμουνιστικού κινήματος με τον ιμπεριαλισμό και τις “δημοκρατικές” αστικές δυνάμεις (λαϊκά μέτωπα, κατάργηση 3ης Διεθνούς, Λίβανοι και Καζέρτες κλπ, κλπ).

Που δεν εμβαθύνουν στα αίτια της αλλοτρίωσης και τελικά κατάρρευσης των “σοσιαλιστικών” κρατών: αντικατάσταση του μετασχηματισμού των παραγωγικών σχέσεων από το μονόδρομο της “ανάπτυξης” των παραγωγικών δυνάμεων, διακοπή κάθε πορείας απονέκρωσης του κράτους και διεύρυνσης της εργατικής δημοκρατίας προς χάρη της “αναγκαίας” σφιχτής, γραφειοκρατικής διεύθυνσης της παραγωγής και της εξουσίας από μια μειοψηφία που μεταλλάχτηκε τελικά σε νέα εκμεταλλευτική τάξη, αντικατάσταση του διεθνισμού από την “εθνική” πολιτική υπεράσπισης της Σοβιετικής Ένωσης, ανακάλυψη “εσωτερικών εχθρών” που έπρεπε να εξοντωθούν κατά τη σταλινική περίοδο και πολλά άλλα. Που χρησιμοποιούν δηλ. τα αστικά κριτήρια ιστορικής ανάλυσης και όχι τον διαλεκτικό και ιστορικό υλισμό.

Σε αυτά τα ζητήματα επιχειρεί να συμβάλει το NAP και με το 4ο συνέδριο του. Γι’ αυτό και καλεί σε ανοιχτό και γόνιμο διάλογο για το σύγχρονο αντικαπιταλιστικό και κομμουνιστικό πρόγραμμα, τη συγκρότηση του αναγκαίου Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου, την οικοδόμηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς, καθώς και στην αναβάθμιση της ANTAPΣYA, που αποτελεί βήμα σε αυτή την κατεύθυνση.

Απευθύνεται στο υπαρκτό δυναμικό συνειδητών δυνάμεων (εργατικών πρωτοποριών, οργανώσεων, ανένταχτων κομμουνιστών) που κατανοούν και «υπηρετούν» την κομμουνιστική αναγκαιότητα, δυνατότητα και τάση της εποχής ώστε με συλλογικό, κριτικό και αυτοκριτικό τρόπο να αναπτύξουμε ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο.

Στα εκατό χρόνια από το μεγάλο άλμα της Οκτωβριανής Επανάστασης, με τη διπλή εμπειρία της νίκης και της ήττας των επαναστατικών κυμάτων του 20ού αιώνα, μπορούμε να

διαμορφώσουμε το σύγχρονο εργατικό και επαναστατικό ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ!

Για το “ψωμί - δουλειά - ειρήνη - ελευθερία” της εποχής μας και την αντικαπιταλιστική ανατροπή της αντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου.

Με τις κόκκινες σημαίες του σήμερα θα συνεχίσουμε τις μάχες του Οκτώβρη, του ΕΑΜ και του ΔΣΕ, των Κουβανών και Βιετναμέζων επαναστατών, των μεγάλων και ανατρεπτικών εργατικών αγώνων.

Γνωρίζουμε πως ωριμάζει μια ανώτερη αναμέτρηση στην ιστορία των ταξικών αγώνων, ανοιχτή σε πολλαπλές και απρόβλεπτες παραλλαγές, αλληπάλληλα αγωνιστικά επεισόδια, κοινωνικές εκρήξεις και ενδιάμεσες ανακωχές, που θα περιστρέφονται αμείλικτα γύρω από δύο βασικά, αντίθετα και ασυμφιλίωτα ενδεχόμενα: **Ή αυτοί ή εμείς!**

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Αθήνα 31 Αυγούστου 2017